

Shelly
Kingová

Okamžik všeho

HOST

The background of the image is white and is decorated with several teal-colored diagonal bars of varying lengths and orientations, scattered across the frame. The text is centered in the upper half of the image.

Okamžik
všeho

Shelly
Kingová

Okamžik všeho

BRNO 2015

The Moment of Everything

Copyright © 2014 by Shelly King

Translation © Martina Šímová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-616-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-617-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-618-2 (Formát MobiPocket)

Mámě, která vždycky tvrdila, že bych měla psát

Kde jinde je lidská povaha tak slabá jako
v knihkupectví?

HENRY WARD BEECHER

Connie totiž přijala měřítko mladých:
přítomný okamžik znamená všechno. A jeden
okamžik následuje za druhým a nemusí
k sobě navzájem patřit.

DAVID HERBERT LAWRENCE,
MILENEC LADY CHATTERLEYOVÉ

Aby ses pro mě stala nezbytnou

Láska nám objeví to, co nevíme,
že chceme.

HENRY

Knihy nemění lidské životy, ne tak, jak si všichni myslí. Čtení románu *Na ostří nože* během letu první třídou do vyhlášeného meditačního střediska nebo knihy *Pod ochranou nebe* na porozvodové výpravě za zbylými sněhy Kilimandžára vás neučiní o nic osvícenějšími než bláznivá jízda v čajových šálcích v Disneylandu. Je mi líto, ale taková je pravda. Použité knihy, které u nás ve Vážce prodáváme, nejsou prodchnuté větší dávkou moudrosti než panensky neposkvrněné výtisky z obchodu Knihy & hudba Apollo. Naše knihy jsou zkrátka jen levnější a ohmatanější. Ale lidé k nám chodí. Neustále mě žádají o elixíry z papíru a slov, kterými by zmírnili svá zklamání a vzkřísili dávno vyhaslé vášně. Přicházejí, protože jsou přesvědčeni, že mi jedna kniha změnila život. Nerozumějí tomu. Ta kniha s tím neměla nic společného.

Když se ohlédnu zpátky do minulosti, není snadné vypíchnout okamžik, kdy se věci daly do pohybu. Možná to bylo v den, kdy mě v ArGoNet Software dočasně pustili, možná když jsem poprvé potkala Huga, anebo

ještě dřív — poté, co jsem se přestěhovala z Jižní Karolíny do Silicon Valley. Všechno však nejspíš začalo jednoho pátečního odpoledne, kdy jsme s Hugem seděli v křeslech na rozvrzané dřevěné plošině ve výloze Vážky, obchodu s použitými knihami. Antikvariát stál na Castro Street ve městě Mountain View v srdci Silicon Valley. Kolemjdoucím oblečeným do košilí s jmenovkami společností Google, Yahoo! a Intuit se naskytl následující pohled: plešatící Hugo s vlasy staženými do culíku čte ošuntělé vydání prvního dílu *Waverleyho* a vedle něj já, čtyřiatřicetiletá šedivějící ženská, v děravém triku s logem kapely Rush po bývalém příteli a v obtažených džínách. Jako nezaměstnaná jsem přibrala pěkných pár kilo, takže mi začínaly být docela těsné. Na vysedávání to bylo dost divné místo, celému světu na očích, jenže dvě židle vedle sebe se ve Vážce nikam jinam nevešly. Veškerý prostor zabíraly knihy.

Léto 2009 nebylo stejné jako před osmi lety, kdy se to v Silicon Valley hemžilo mátožnými lidskými pozůstatky velké internetové horečky, bubliny, která konečně splaskla. Společnosti tentokrát neselhaly. Jednoduše propustily polovinu svých zaměstnanců s vysvětlením, že „nedobrovolné vyřazení z výplatní listiny“ jim všem umožní „hledat si nové příležitosti“. Já jsem se schovávala ve Vážce, četla jsem milostné romány a čekala na Další velkou příležitost. Takovou situaci jsem nezažívala poprvé.

Jenže od doby, kdy ArGoNet přesunul mé pracovní místo do Indie, uplynulo už šest měsíců. Přestala jsem se stravovat v restauracích, vzdala jsem se pedikúry a nakonec i kabelové televize. Hugo mi řekl, že jen

čekám na to, až mi svět nabídne dobrodružství, o jakém se mi ani nesnilo. Podle své matky jsem se jenom flákala.

Zrovna jsem měla rozečtený *Vzdor*, jeden z milostných románů, které jsem ve Vážce ten týden ukořistila. Mezi mými dalšími úlovy bylo *Vykoupení*, *Bandita* a *Zrada královny pirátů*. Knihy o moderních ženách s obrázky koktejlů a bot na jehlách na obálce mě nezajímaly. Toužila jsem po dobrodružích s mužnými hrudníky a hrdinkách, jejichž korzety praskají ve švech. Nejspíš jsem byla v tomto směru staromódní.

Když jsem to ráno dorazila do Vážky, vytáhla jsem *Vzdor* z přeplněné kartonové krabice stojící vedle polky. Milostné romány, taška po dvou dolarech, hlásala cedulka. Na obálce *Vzdoru* byla nádherná rusovláska s řadry přetékajícími přes okraj alžbětinských šatů. Opatl stál muž svlečený do půl těla, úes ve stylu Bon Joviho v šestaosmdesátém, a měřil si ji hrozivým pohledem. Anebo vášnivým? Občas jsem to vážně nedokázala rozlišit.

Samozřejmě jsem četla i jiné knihy. Spousty knih, všechny možné žánry, jaké si jen dovedete představit. Milostné romány jsem ale zbožňovala. Byl to zvláště uklidňující pocit mrknout jedinkrát na obálku a okamžitě vědět, o čem celý příběh bude. Nejdřív přišly politické intriky, které od sebe hrdiny odloučily. Pak nastoupily protichůdné závazky, zatvrzelá srdce, případně vynucené zasnoubení s finančně zabezpečeným, avšak morálně i fyzicky odpudivým nápadníkem. Následovalo několik letných schůzek, až nakonec zasáhla mocná bouře a uvěznila milence v jeskyni, stodole nebo pastýřské boudě, a pak už vás čekaly jen vyboulené

kalhoty, růžové bradavky a rytmické pohyby staré jako láska sama. Nebyl to zrovna Shakespeare, ale v soutěži o to, jak zabít odpoledne, taková kniha rozhodně porazila LinkedIn.

Byla jsem zrovna uprostřed vrcholného klání, když tu se před výlohou zastavila majitelka obchodu s přáníčky, který stál jen pár ulic od našeho antikvariátu. Zaklepala na sklo a zářivě se usmála na Huga. Ten nehnul ani brvou. Dloubla jsem do něj. Konečně si přáníčkové dámy všiml, opětoval její úsměv a poslal jí vzdušný polibek.

„Víš o tom, že na dnešní večer chystáš hlavní chod à la Hugo pro tu realitní makléřku, co se tady stavovala?“ zeptala jsem se.

„Maggie, až budeš v našem věku, pochopíš, že nevědomost je často osvobozující,“ prohlásil a vrátil se k dramatům sira Waltera Scotta, která měl pečlivě vybalancovaná na vypouklém břichu. Byl zrovna po vydatném čínském obědě a měkký špek mu přetékal přes rozepnutý opasek. Ještě jsem neviděla, že by si oblékl něco jiného než džíny a obnošenou bavlněnou košili s vykasanými rukávy. Táhl mu na šedesát a na čtení nosil brýle s černými obroučkami, vypadal v nich jako ředitel nějakého odlehlého internátu, kam se v anglických románech posílají děti. Takový pan Chips v sandálech.

Vrátila jsem se ke *Vzdoru*. Vážka mě milostnými romány horlivě zásobovala. Byly všude: nacpané mezi manuálem pro majitele chrysleru z jedenašedesátého a průvodcem tantrickým sexem. Pod pokladním pultem vedle krabice od receptů, kde Hugo schraňoval evidenční kartičky, aby měl přehled o vykoupených knihách.

V sesuvu brožovaných knih, který způsobil Grendel, kocour, jenž patřil k obchodu a mezi regály se pohyboval se stejnou lehkostí jako kdysi jeho páníček. Hory knih ve Vážce byly vyrovnané v odděleních ve tvaru písmene L a dohromady tvořila hotový labyrint. Obtáčela se kolem sebe jako ulity, podobné těm, které jsem v dětství sbírala na plážích Jižní Karolíny. Mezi regály jste mohli ve snaze nalézt určitou knihu strávit celé hodiny nebo i dny. Obecně bylo mnohem jednodušší vzít zavděk tím, co vám zrovna padlo do ruky, než se pokoušet najít něco konkrétního.

Za den jsem zvládla dva nebo tři romány. Poslední poloprázdná stránka na mě měla doslova metamfetaminový účinek. Každý softwarový programátor by dal nevímco za to, aby podobného efektu dosáhl u uživatelů. Bylo to, jako kdyby se vám podařilo v kytarovém simulátoru Guitar Hero bezchybně zahrát skladbu „Sudden Death“ nebo si ve FarmVille vydělat na růžovou krávu. „Konečně,“ řekne závislák uvnitř vás, „jsem to dokázal. Můžu s tím přestat a trávit čas třeba řešením otázky světového hladomoru.“ Jenže to neuděláte. Čeká vás ještě celá řada falešných kytarových sól či virtuálních neonových kurníků anebo, v mém případě, pirátů, které je třeba svést. Copak se tomuhle v opravdovém světě něco vyrovná? Tenhle návyk doháněl mého bývalého přítele k šílenství. Bryan byl iOS programátor a vytvářel knihovnu pro zpracování čárových kódů, která byla určena k nahrávání nutričních dat pro balené potraviny. Tu pak prodával do dietních aplikací za hromady peněz. Milostné romány mu dávaly podobný smysl jako playstation kolibříkovi. „Úspěch musí být tvůj denní chleba,“

říkával mi. „Tvůj nový džob je najít si práci.“ V takové chvíli bylo těžké se mu přiznat, že se právě ulívám ze své „nové práce“ ve Vážce. A tak jsem mlčela. Pak byl sex. Pro chlapa je v podstatě nemožné poukázat na nedostatky vašeho časového plánu, když se spolu řítíte po orgastickém skokanském můstku. Byli jsme spolu dva roky. Před pár měsíci se přestěhoval do Austinu, aniž by se jedinkrát zmínil o tom, že by mě vzal s sebou. Byl to milý kluk. Jako všichni. Jenže do Silicon Valley se nikdo nepřicházel zamilovat.

Vrátila jsem se k souboji, když vtom mi někdo zezadu kopl do křesla. Otočila jsem se a upřela na Jasona hrozivý pohled. Černé triko s nápisem Babylon 5 mu viselo kolem párátkových paží, v ruce svíral brožovaný výtisk velikosti balíku slámy, na jehož obalu se to jen hemžilo futuristickými rytíři. Zdál se mi takový nemastný neslaný — tmavé nepoddajné vlasy, kůže jako břicho sumce a jeho hlava působila dojmem, že mu ji sešrotovali ve svěráku. Měřil sotva pět stop, trochu kulhal, končetiny mu trčely do všech stran v prapodivných úhlech, zkrátka a dobře vypadal jako někdo, koho napůl udupal splašený kůň táhnoucí bryčku.

„Už jsi skončila?“ zeptal se Jason.

„Cože?“

„S tím křeslem. Už jsi s ním hotová?“ Jednotlivá slova vyslovoval přehnaně zřetelně, aby mi dal najevo, za jakého pitomce mě má. Ve Vážce byla jen dvě křesla: hrachově zelená relikvie s prodřenými opěrkami pro ruce, na té jsem seděla já, a její parták, Hugův modrý ušák, z nějž vypadávaly kousky polstrování a stávaly se tak nedílnou součástí koberce.

„Ještě tři stránky do konce kapitoly.“ Vrátila jsem se ke svému souboji.

Jason křeslo obešel a sklonil se nade mnou jako gotický chrlič.

„Sedíš tu celý den.“

Podívala jsem se na Huga, který byl zabraný do své knihy a předstíral, že nejsme ve stejné místnosti.

„Jsem zákazník,“ řekla jsem Jasonovi.

„Hovno. To by sis musela něco koupit.“

V tom měl pravdu. Hugo mě nechal ve Vážce vysedávat celý den, aniž by čekal, že si něco koupím. Jako můj domácí v malém dvojdomku o pár ulic dál, kde jsme oba bydleli, měl plné právo se obávat, že jsem hledání práce nadobro vyměnila za čtení milostných románů. Peníze na nájem se nedaly jen tak vycucat z prstu. O placení se nikdy nezmínil. To se však mohlo brzo změnit, pokud už by se mi příští měsíc nepovedlo vyjít s posledními úsporami a podpora v nezaměstnanosti od zbankrotovaného státu Kalifornie by dorazila opět pozdě.

„Za minutku jsem hotová,“ řekla jsem Jasonovi a znovu se vrátila k souboji, který mě naštěstí nestál ani cent.

Jason mi vytrhl *Vzdor* z ruky, oddusál s ním k pokladně a přidržel ho před obličejem ženě, která se zrovna přehrabovala v krabici plné dvoudolarových milostných románů.

„Tuhle už máš, Glorie?“ zeptal se jí.

Gloria si hromadu úlovek přitiskla na obrázek kočky na svetru a začala si číst zadní stranu obálky mé knihy.

Vyskočila jsem z křesla a sjela po zábradlí jako kapitán Blood z vrcholku stěžně.

„Tohle by se vám nelíbilo.“ Přistála jsem před Glorií. „Vážně, hrdinka má uhry a hrdina je skrček. Padouch ani nestojí za řeč. Je jen trochu nepříjemný, prostě takový bručoun. Žádné dobré čtení, fakticky. Najdu vám něco lepšího, něco na způsob neurvalého irského vzbouřence, který se snaží pomstít vraždu svého otce a zároveň odolává svodům krásné dcery svého nepřítele.“

Gloria na mě překvapeně mrkala, přičemž Jason využil situace, prohnal se kolem nás a žuchl do mého křesla. Otočila jsem se zpátky ke Glorii v okamžiku, kdy si strkala *Vzdor* do přečpané tašky s logem Národního veřejného rozhlasu. Pleskla o pult dvěma dolary v drobných a vyvlekla se i s objemným nákladem na Castro Street.

Hugo se zvedl ze svého křesla, poplácal mě po rameni, jako by říkal „buď trpělivá a svět se postará“, a došel k pultu, aby dal Glorii drobné do pokladny. Já jsem mezitím v dvoudolarové krabici popadla *Ďábelské srdce* a vrhla se k uvolněnému křeslu.

Přečetla jsem z *Ďábelského srdce* asi padesát stránek, když vtom mi zaječel iPhone: „Je soudný den! Hříšníci, kajte se!“ Vytáhla jsem telefon z kapsy a spatřila Dizzyho fotku. Jméno nad ní hlásalo „Bůh“. Vždycky jsem si na telefonu zapomněla nastavit ochranné heslo, když se kolem ochomýtal Dizzy.

„Bez komentáře,“ poznamenal Hugo. Teď když přišel o křeslo, jal se dělat pořádek v krabici s thrillery, které mu ráno přinesl k odkoupení jeden zákazník.

„Když mi oznámíš, že nekomentuješ to, že vláda odposlouchává moje telefonické hovory, vyjde to úplně nastejno, jako bys něco řekl.“ Stiskla jsem na telefonu tlačítko „Spát“ a poslala Dizzyho přímo do hlasové schránky.

„Vlastně,“ řekl Hugo, „jsem se chtěl zmínit o rakovině mozku.“

„Je soudný den! Hříšníci, kajte se!“ znovu zaječel telefon. Dizzy se nehodlal nechat odbýt. Jason vystřelil prst směrem k ceduli, kterou napsal a vyvěsil nad pokladnu:

MOBILNÍ TELEFONY JSOU ZLO A ROZEŽEROU
VÁM MOZEK!
VYPNĚTE JE A ČTĚTE KNIHY!

K těmto řádkům Hugo dopsal velkými tiskacími písmeny:

NAMASTÉ — S LÁSKOU A V MÍRU VAŠI PŘÁTELÉ
Z VÁŽKY.

Vyšla jsem na ulici a chvíli jsem si pro sebe něco bručela, než jsem hovor přijala.

„Jsi doma, že jo? Hledáš práci?“ zeptal se Dizzy. Uskočila jsem z cesty skateboardistovi, který měl namířeno o dům dál do Kafička. Vyhodil si prkno do ruky a připojil se ke svým kumpánům posedávajícím u stolků na chodníku; byli potetovaní všude, kam jsem dohlédla, a od hlavy k patě byli prošpikovaní piercingy.

„Jo,“ řekla jsem. „Makám na tom.“

„Kecy v kleci.“

„Teplouši.“

Dizzy byl můj nejlepší kamarád. Vyrůstali jsme spolu v nížinách Jižní Karolíny. Byl nejmladší z pěti bratrů, homosexuální matematický génius a syn chovatele prasat. Já jsem byla jedináček, obtloustlá, pihatá dcera královny krásy. Vlastně jsme ani neměli na výběr.

„Podle aplikace Foursquare ses před dvěma hodinami přihlásila v antikvariátě Vážka. Proč starostuješ v antikvariátě?“ zeptal se. „Mrkni přes ulici, cukroušku.“

Podívala jsem se ke kavárně před Knihy & hudba Apollo a uviděla jsem Dizzyho, jak tam sedí s telefonem u ucha a připíjí mi sklenkou vína. Stavbou těla se podobal hydrantu: střapaté červené vlasy mu splývaly na ramena, byl taky o něco menší než mých pět stop šest palců, i když by nikdy nepřiznal o kolik. Na sobě měl dlouhé vojenské kraťasy, které mu při jeho krátkých zavalitých nohách sahaly až k lýtkům, a tričko s *Red Elvises*. Ukázal na vysokou sklenici s kávou položenou na stolku velikosti poklice, u nějž seděl.

„Ať je to nejmíň trojité latte,“ řekla jsem.

„S extra pěnou navrch,“ zavrnl do telefonu.

Počkala jsem si na přestávku v pomalu plynoucí dopravě na Castro Street a přeběhla jsem k němu. Nádvoří vydlážděné mexickými dlaždicemi vedlo celé roky do opuštěného kina, teď z něj však byla kavárna, s níž se u řetězcového knihkupectví tak nějak počítalo. Když se v Apollu rozhodli přestavět zavřené kino na jeden ze svých obchodů, celému městu z toho málem přeskočilo. Rozruch nicméně brzy utichl: Apollo si všechny zís-kalo širokými, dobře osvětlenými uličkami, kde se lidé v dokonale padnoucích košilích podívali do databáze

a jako lokajové v pohádce vás odvedli k vámi vybrané knize. Hugo si představoval, že je pro ně konkurence, ale já jsem si říkala, jestli v Apollu o jeho obchodu vůbec vědí. Vážka na sebe nijak neupozorňovala, neměla žádnou reklamu ani vývěsní štít, který by stál za řeč. Bylo by fér označit ji za velkou hromadu knih s pokladnou. Hugo přesto trval na tom, že jeho antikvariát stojí na straně dobra v boji o duši lidského společenství, které nemá ani ponětí o tom, že je v nebezpečí. A tak jsme my, obyvatelé Vážky, vstupovali na půdu Apolla jen v krajní nouzi, například když se ve Vážce ucpalo potrubí nebo když nám kamarád objednal trojitě latte. Musím se ale přiznat, že jsem ke kouzlu Apolla nebyla tak docela imunní. V těch taškách a hrnečcích s logem jsem nacházela jakýsi druh korporálního pohodlí. Pěkně to kaly s mou sbírkou oblečení, kde byla vyšitá loga všech společností, u kterých jsem kdy pracovala: společnosti s produkty, jež ve skutečnosti neexistovaly a jež se prodávaly lidem, kteří neměli peníze na to, aby si je koupili.

„Projížděla jsem pracovní nabídky jako zběsilá. Potřebovala jsem si dát pauzu,“ řekla jsem a šťouchla jsem Dizzyho do ramene. Dizzy pracoval přes osmdesát hodin týdně. Jeho koníčky byly následující: zabýval se vývojem otevřeného softwaru, snažil se přebudovat své auto, aby jezdilo na fritovací olej, a poskytoval technickou podporu studentům astronomie v Brazílii, kteří se domnívali, že se jim povedlo objevit kometu. Pro Dizzyho byl čas jednotkou směřitelnou za výkon a výstup. Softwarovému inženýrovi, jehož úkolem bylo dokončovat zakázky co nejrychleji a s co nejméně prostředky, nedávalo mrhání časem smysl.